

Libris
RACHEL R. HAWKINS

Respect pentru oameni și cărți

HEX HALL

Traducere din limba engleză

ELENA CIOCOIU

PROLOG

Felicia Miller plângea la toaletă. Iar.

Știam că era Felicia pentru că, în cele trei luni de când învățam la Green Mountain High, o văzusem deja plângând la baie de două ori. Avea un plâns caracteristic, înăbușit și cu suspine, ca un copil mic, deși Felicia împlinise optsprezece ani și era cu doi ani mai mare ca mine.

O mai lăsasem singură, gândindu-mă că fiecare fată are dreptul să plângă din când în când într-o toaletă publică.

Dar în seara asta era balul de absolvire și mi se părea prea trist să plângi în rochie de seară. În plus, căpătasem o slăbiciune pentru Felicia. Exista câte o fată ca ea în fiecare școală în care fusesem (nouăsprezece până-n prezent). Și oi fi fost eu o ciudată, dar lumea nu era rea cu mine; în general, pur și simplu mă ignora. Pe de altă parte, Felicia era sacul de box al clasei. Pentru ea, școala nu fusese decât o înșiruire constantă de situații în care i se furaseră banii de buzunar și i se spusese fraze răutăcioase.

M-am uitat pe sub ușa de la toaletă și am văzut două picioare în sandale galbene, cu barete.

– Felicia? am strigat, bătând ușurel în ușă. Ce s-a întâmplat?

Fata deschise ușa și ridică spre mine niște ochi injectați, plini de mânie.

– Ce s-a întâmplat? Păi, hai să vedem, Sophie, în seara asta e balul de absolvire, vezi vreun partener pe undeva lângă mine?

– Hm... nu. Dar ești totuși la toaleta fetelor, așa că am crezut...

– Ce? întrebă ea, ridicându-se în picioare și ștergându-și nasul cu un cocoloș uriaș de hârtie igienică. Că partenerul meu e acolo, afară, și mă așteaptă? întrebă ea și pufni disprețuitor. Asta-i bună! I-am mințit pe părinții mei, le-am spus că am un partener.

Așa că mi-au cumpărat rochia asta – plesni în taftaua galbenă de parcă ar fi încercat să omoare o muscă – și le-am spus că mă întâlnesc cu el aici, așa că m-au adus ei cu mașina. Pur și simplu... n-am putut să le spun că nu m-a invitat nimeni la balul de absolvire. Le-ar fi frânt inimile, zise ea și își dădu ochii peste cap. Cât de patetic sună?

– Nu e chiar așa patetic, am zis eu. Multe fete vin singure la balul de absolvire.

Felicia mă sfredeli cu privirea.

– Tu ai partener?

Eu aveam partener. Bineînțeles, era vorba de Ryan Hellerman, poate singura persoană din Green Mountain High mai puțin populară decât mine, dar era totuși un partener. Și mama fusese așa de încântată că mă invitase cineva. Asta însemna, după ea, că încercam, în sfârșit, să mă adaptez.

Iar Adaptarea chiar era importantă pentru mama.

M-am uitat la Felicia, care stătea acolo în rochia ei galbenă, ștergându-și nasul, și atunci m-a luat gura pe dinainte și am zis o chestie din cale-afară de tâmpită:

– Pot să te ajut.

Felicia făcu ochii mari la mine.

– Cum?

Am luat-o de braț și am tras-o sus, în picioare.

– Trebuie să ieșim.

Ne-am croit drum ieșind din toaletă și am străbătut sala de sport aglomerată. Felicia avea un aer precaut când am condus-o pe ușile mari, duble, afară, în parcare.

– Dacă e vreo farsă, am spray cu piper în poșetă, zise ea, strângându-și la piept gențuța galbenă.

– Liniștește-te.

M-am uitat în jur ca să mă asigur că parcare era goală. Deși era sfârșit de aprilie, tot mai era un pic răcoare, și dărdâiam amândouă în rochiile vapoase.

– Bine, am zis, întorcându-mă spre ea. Dacă ai putea să-ți alegi un partener la balul de absolvire, cine ar fi?

– Încerci să mă torturezi?

– Zi odată.

– Kevin Bridges? mormăi Felicia, zgâindu-se la pantofii ei galbeni.

Nu eram surprinsă. Președintele consiliului elevilor, căpitanul echipei de fotbal, un frumușel bun la toate... Kevin Bridges era tipul pe care aproape orice fată l-ar alege ca partener pentru balul de absolvire.

– Bine, atunci. Kevin să fie, am bodogănit eu, trosnindu-mi degetele.

Ridicând mâinile spre cer, am închis ochii și mi-am imaginat-o pe Felicia în brațele lui Kevin, ea în rochia ei de un galben strălucitor, iar el în smoching. După doar câteva clipe de concentrare asupra acelei imagini, am început să simt un tremur ușor sub picioare și am avut senzația că din mâinile mele întinse țâșnește apă. Părul începu să mi se învoluteze, desprinzându-se de umeri, apoi am auzit-o pe Felicia icnind.

Când am deschis ochii, am văzut exact ce sperasem. Deasupra, se rotea un nor uriaș, întunecat, în care sclipeau scânteii purpurii. Am continuat să mă concentrez și, în acest timp, norul se roti mai iute, până când deveni un cerc perfect, cu o gaură în mijloc.

„Gogoșa Fermecată“, cum o botezasem prima oară când o făcusem, în ziua în care am împlinit doisprezece ani.

Felicia se ghemui între două mașini, cu brațele ridicate deasupra capului. Dar era prea târziu ca să mă opresc.

Gaura din mijlocul norului se umplu de o lumină verde, puternică. Concentrându-mă asupra acelei lumini și asupra imaginii cu Kevin și Felicia, am îndoit degetele și m-am uitat cum un fulger verde țâșnește din nor și străbate repede cerul, pentru a dispărea apoi după niște copaci.

Norul dispăru, și Felicia se ridică. Îi tremurau picioarele.

– Ce... ce-a fost asta? Se întoarse spre mine, făcând ochii mari. Ești vrăjitoare sau ceva de genul ăsta?

Am dat din umeri, simțindu-mă încă plăcut amețită de puterea pe care tocmai o dezlănțuisem. *Beată de magie*, cum spune mama.

– Nu s-a întâmplat nimic, i-am zis eu. Acum hai să intrăm.

Când ne-am întors înăuntru, Ryan se învârtea pe lângă masa cu punci.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, făcând semn cu capul spre Felicia.

Fata părea uluită, stând în vârful picioarelor și cercetând cu luare-aminte ringul de dans.

– O, aveți nevoie numai să ia o gură de aer, am zis eu, ridicând un pahar de punci.

Inima încă îmi bătea nebunește și îmi tremurau mâinile.

– Super, zise Ryan, dând din cap în ritmul muzicii. Vrei să dansezi?

Înainte să apuc să răspund, Felicia veni în goană și mă apucă de braț.

– Dar el nici măcar nu-i aici. Chestia... chestia aia pe care ai făcut-o nu l-a transformat în partenerul meu?

– Șșșș! Ba da, dar trebuie să ai răbdare. Imediat ce o să ajungă aici, Kevin o să te găsească, ai încredere în mine.

N-a trebuit să așteptăm prea mult.

Ryan și cu mine ajunseserăm abia pe la jumătatea primului nostru dans când o bubuitură îngrozitoare a răsunat în sala de sport.

Apoi s-au auzit repede, unul după altul, mai multe pocnete asurzitoare, aproape ca niște focuri de armă, care i-au făcut pe puști să se împrăstie care încotro, țipând și plonjând sub mesele cu răcoritoare. Am văzut bolul cu punci prăbușindu-se pe podea, împrôșcând lichid roșu peste tot.

Dar nu fuseseră focuri de armă, ci baloane. Sute de baloane. Indiferent ce se întâmplase, cert e că bolta uriașă de baloane se prăvălise la pământ. M-am uitat cum un balon alb scapă de

prăpăd și se ridică în aer, strecurându-se printre grinzile sălii de sport.

M-am uitat de jur împrejur și am văzut că mai mulți profesori alergau spre uși.

Care nu mai erau acolo.

Pentru că un Land Rover argintiu trecuse prin ele.

Kevin Bridges ieși împleticindu-se de pe scaunul șoferului. Se tăiasse și la frunte, și la mână și sângera pe podeaua din lemn masiv, strălucitor, în timp ce zbiera:

– Felicia! FELICIAAAA!

– Ce drăcia dracu'..., bâigui Ryan.

Partenera lui Kevin, Caroline Reed, se opinti să iasă de pe scaunul pasagerului. Plângea.

– E nebun! țipă ea. Se simțea bine, apoi a apărut o lumină și... și...

Începu să plângă și mai tare, iar eu am simțit că mi se face greață de la stomac.

– FELICIA! Kevin urla întruna, uitându-se înnebunit prin sala de sport.

M-am uitat în jur și am văzut că Felicia se ascundea sub una dintre mese, cu ochii cât cepele.

Am avut grijă de data asta, m-am gândit eu. Am început să mă pricep!

Kevin o găsi pe Felicia și o smuci, scoțând-o de sub masă.

– Felicia! Zâmbi cu gura până la urechi, i se lumină toată fața, lucru care, cu sângele și cu toate cele, era de-a dreptul înspăimântător.

N-o învinuiam pe Felicia că țipase ca din gură de șarpe.

Unul dintre supraveghetori, antrenorul Henry, se repezi să-i sară în ajutor, apucându-l pe Kevin de braț.

Dar Kevin se întoarse, ținând-o încă strâns cu o mână pe Felicia, și îi dădu un dos de palmă peste față antrenorului Henry. Antrenorul, care avea 1,89 metri și peste 90 de kilograme, ateriză pe spate.

Și apoi se dezlănțui iadul.

Oamenii fugeau spre uși ca loviți de streche, mai mulți profesori roiau în jurul lui Kevin, iar țipetele Feliciei căpătaseră o tonalitate disperată, tânguitoare. Doar Ryan părea netulburat.

– Ce tare! se aprinse el, în timp ce două fete tocmai săreau peste Land Rover și ieșeau din sala de sport. Zici că-i balul de absolvire din *Carrie*¹!

Kevin încă o ținea de mână pe Felicia, ba mai și îngenunchease în fața ei. Nu puteam să fiu sigură, din cauza țipetelor asurzitoare, dar cred că îi cânta.

Felicia nu mai țipa acum, ci cotrobăia prin geantă după ceva.

– O, nu, am mormăit eu.

Am început să alerg spre ei, dar am alunecat și am căzut în balta de puncti. Felicia scoase un spray roșu, mic și pulveriză conținutul în fața lui Kevin.

Cântecul se curmă, lăsând loc unui strigăt chinuit, de durere. Kevin îi dădu drumul fetei, ca să se frece la ochi, iar aceasta o rupse la fugă.

– Bine, iubito! strigă el în urma Feliciei. N-am nevoie de ochi ca să te văd! Te văd cu ochii inimii, Felicia! IUBIREA mea!

Grozav. Vraja mea fusese nu numai prea puternică, ci și penibilă.

Rămăsesem acolo, în băltoaca de puncti, în timp ce haosul pe care-l creasem se dezlănțuia în jurul meu. Un singur balon alb sălta aproape de cotul meu, iar doamna Davison, profesoara de algebră, trecu pe lângă mine împleticindu-se și strigând în telefonul mobil:

– *Am zis Green Mountain High! Hm... nu știu, o ambulanță? O echipă SWAT? Numai trimiteți odată pe cineva!*

Apoi am auzit un țipăt.

– Ea e de vină! Sophie Mercer!

¹ Roman de Stephen King care a inspirat două filme horror, unul regizat de Brian De Palma, în 1976, și altul de David Carson, în 2002; personajul principal, o adolescentă timidă pe nume Carrie, se transformă într-un demon înspăimântător în timpul balului de absolvire, provocând un dezastru uriaș (n.tr.)

Felicia arăta spre mine, tremurând din toate încheieturile.
 În ciuda zgomotului, cuvintele ei răsunară în sala de sport ca
 într-o peșteră.

– E... e vrăjitoare!

Am oftat.

– Nu se poate. *Iar.*

M-am dat jos din scaun și am plecat în aerul cald, înșositor
 și umed, atât pentru o zi de august în Georgia.

Ce țară, am tălmăcit eu, ridicându-mi ochelarii de soare
 pe cap. Din cauza unei velle, aveam senzația că mi s-a triplizat
 volumul părului și mi s-a părut că începuse să-mi dezvoltare ochelari
 de soare cu una dintre prietenile carnivore din junglă.

Întotdeauna m-am întors cu o zi să trăiesc în gura
 cărușii.

În fata mea se profilează Hexus Hall, care, potrivit broșurii pe
 care o aștinseam în palma murei, era „cel mai bun școală de
 corecție pentru adolescenții Prodigium”.

Prodigium era doar un cuvânt latinesc pentru care-i includea
 pe toți criminalii. Pentru asta erau cei de la Hexus.

Asta eram și eu.

Cușcum deși de pe urma ori broșura în spatele de la Veripont
 spre Georgia, de două ori în timpul călătoriei cu feribotul spre
 insula Graybecker, dincolo de coasta Georgiei (acolo unde, din
 câte am auzit, se vorbea fusese construită în 1854) și o dată în timp
 ce stăteam pe care o închisieră în buștie pe viera din aer și
 pe care care dădea de la mal până în parcuri peștii. Așa că eu îi
 tălăceam o zi sau pe de rost, dar nu mă puteam desprinde de
 broșură, mă aștinseam de ea ca de un articol de compoziție, și o
 citeam înnebunit.

Știu că Hexus Hall este acela de o-i provin și de o-i cheamă
 pe copii înșositorii, răpitoare și altele, care de obicei nu și dezvoltă
 abilitățile, înșositorii și în pericol înșositorii Prodigium.

Pot să înșositor cum le-a spus și peștii pe celelalte înșositorie
 făcând că am spus că înșositor și să plătesc să pot veni în țară, înșositor...

CAPITOLUL I

– Ei?

M-am dat jos din mașină și am pășit în aerul cald, înăbușitor și umed, tipic pentru o zi de august în Georgia.

– Ce tare, am murmurat eu, ridicându-mi ochelarii de soare pe cap. Din cauza umezelii, aveam senzația că mi se triplase volumul părului și mi se părea că încearcă să-mi devoreze ochelarii de soare ca una dintre plantele carnivore din junglă.

– Întotdeauna m-am întrebat cum o fi să trăiești în gura cuiva.

În fața mea se profila Hecate Hall, care, potrivit broșurii pe care o strângeam în palma umedă, era „cea mai bună școală de corecție pentru adolescenții Prodigium“.

Prodigium. Era doar un cuvânt latinesc pompos care-i includea pe toți monștrii. Pentru asta erau cei de la Hecate.

Asta eram și eu.

Citiseam deja de patru ori broșura în avionul de la Vermont spre Georgia, de două ori în timpul călătoriei cu feribotul spre insula Graymalkin, dincolo de coasta Georgiei (acolo unde, din câte am aflat, Hecate fusese construită în 1854) și o dată în timp ce mașina pe care o închiriaserăm huruia pe aleea din scoici și pietre care ducea de la mal până în parcare școlii. Așa că ar fi trebuit s-o știu pe de rost, dar nu mă puteam desprinde de broșură, mă atașasem de ea ca de un animăluț de companie, și o citeam înnebunită.

Scopul școlii Hecate Hall este acela de a-i proteja și de a-i instrui pe copiii metamorfi, vrăjitoare și zâne, care au riscat să-și dezvăluie abilitățile, punând astfel în pericol întreaga societate Prodigium.

– Tot nu înțeleg cum *le-a pus în pericol* pe celelalte vrăjitoare faptul că am ajutat o fată să-și găsească partener la bal, am zis eu,

mijind ochii spre mama, în timp ce ne întindeam în portbagaj după lucrurile mele.

Gândul ăsta mă tot sâcăia de când citisem prima dată broșura, dar nu avusesem ocazia să aduc în discuție problema. Aproape tot timpul cât durase zborul, mama se făcuse că doarme, probabil ca să evite să se uite la figura mea posacă.

– N-a fost numai fata aceea, Soph, știi prea bine. A mai fost și băiatul ăla cu brațul rupt, din Delaware, și profesorul pe care ai încercat să-l faci să uite de test, în Arizona...

– Dar până la urmă și-a recăpătat memoria, am protestat eu. Mă rog, în linii mari.

Mama se mulțumi să ofteze și scoase geamantanul jerpelit pe care îl cumpăraserăm de la Armata Salvării.

– Tatăl tău și cu mine te-am avertizat amândoi: faptul că ți-ai folosit puterile va avea consecințe. Nu-mi place nici mie chestia asta, dar cel puțin aici o să fii cu... alți copii ca tine.

– Adică niște ratați.

Mi-am pus geanta pe umăr.

Mama își ridică ochelarii de soare pe cap și se uită la mine. Părea obosită și avea în jurul gurii niște riduri adânci, pe care nu le mai văzusem până atunci. Avea aproape patruzeci de ani, dar în general părea cu zece ani mai tânără.

– Nu ești o ratată, Sophie.

Am ridicat amândouă geamantanul între noi.

– Atâta doar că ai făcut niște greșeli.

Nu mă înnebuni. Cu siguranță, faptul că eram vrăjitoare nu fusese așa de mișto pe cât sperasem eu că o să fie. În primul rând, n-am ajuns niciodată să zbor pe mătură. (Am întreat-o pe mama la început, când mi-am căpătat puterile, și ea a zis că nu, trebuia să merg în continuare cu autobuzul, ca toată lumea.) N-am cărți de vrăji sau vreo pisică vorbitoare (sunt alergică) și n-aș ști nici măcar de unde să fac rost de un ochi de salamandră.

Dar pot să fac vrăji. Și asta de la doisprezece ani, atunci când, potrivit broșurii umezite în palmele mele transpirate, toți copiii Prodigium își capătă puterile. Are de-a face cu pubertatea, cred.